

MLADO JUTRO

št. 45. V Ljubljani, dne 10. novembra 1940 Leto XI.

Z nočnim letalom

Kakšen pa je bil prav za prav smoter Mickovega nočnega poleta v Pariz? S seboj ni vzel nobenega potnika, samo zaradi Johna pa tudi najbrže ni šel na pot. Saj bi mu mogel izpolniti njegovo željo n. pr. ob primernejšem dnevnem času. Namen Mickove nocojšnje vožnje je bil znan le malokaterim. Pariški cariniki in policisti pa so bili celo trdno prepričani, da le oni sami — razen prodajalcev in kupcev seveda — vedo, da je Mick prišel v Pariz, da prepelje dragocen tovor draguljev v London. Toda motili so se. Mednarodna vlomilska tolpa, ki ji je načeloval Zagoczy, je bila

po svojih številnih zaupnikih obveščena, kaj se pripravlja. Ne bodi len, je Zagoczy brž naznanil mamljivo novico svojim najspretnjšim tovarišem. Napravili so načrt, kako bodo ravnali, da si prisvoje dragocenosti. Vsakomur je bila odrejena posebna dolžnost. Zagoczy in Jönsson sta prevzela nalogo, da se kakorkoli polastita zaklada, a drugi tovariši ju bodo čakali na dogovorjenem kraju, da jima olajšajo beg in zaščitijo plen pred zasledovalci. To je bil smisel prizora, ki smo ga vam opisali zgoraj. Zagoczy in Jönsson sta drvela sedaj v avtomobilu proti letališču. Po gladki

beli cesti, ki jo je razsvetljeval odsvit z letališča, sta pognala vozilo s stokilometrsko hitrostjo. Trdna in prisebna roka za krmilom je premagala varno vse nevarnosti ovinkov in redkih srečanj z drugimi vozili.

Na streljaj daleč od letališča sta se ustavila. Zagoczy je izstopil in ko je ugotovil, da ni nobene nevarnosti, je zapeljal avtomobil v bližnji gozdiček, kjer sta ga zaklenila, potem pa sta se v senci dreves tihotapila proti letališču. Posrečilo se jima je, neopazno priplaziti se v bližino Mickovega letala, ki je že bilo pripravljeno na polet nazaj v Lon-

don. Zavihtela sta se na krov, se pritajila v temnem kotu za sedeži in prtljago. Kmalu nato so se Mick, njegov telegrafist in naš mladi prijatelj poslovili od prijaznih Francozov, ki so hoteli Johna kar pridržati za nekaj dni v Parizu. Seveda jim te želje ni mogel izpolniti, obljubil jim pa je, da se bo ob priliki spet oglasil, ali pa da jim bo vsaj pisal. Ko so zasedli svoja mesta v kabini in se je zabiskala startna luč, je Mick pognal letalo. John je s svojega sedeža v ozadju opazoval, kako naglo so se izgubljale luči velemesta pod njimi in kmalu ni videl drugega kot svoje tovariše pred seboj. Poslušal je enakomerno pesem motorja, ki ga je utrujenega kar silila k dremanju.

Letalo se je še vedno dvigalo višje in višje. Ko je John pogledal k Micku, je

ugotovil, da so že 3000 metrov nad zemljo. Premagal je dremavico in pozorno opazoval delo svojih tovarišev. Kljub ropotu motorja se mu je čez čas zazdelo, da sliši iz ozadja nek tuj šum. Ko se je v radovednosti brezskrbno obrnil, je ostrmel. V temi je zapazil obrise dveh postav, ki sta se kobacali izpod prtljage. Ko sta se možakarja dvignila, sta naperila proti posadki samokresa. Zagoszy in Jönson sta navalila proti Micku in telegrafistu, ki nista slutila, kaj se dogaja za njunima hrbtoma. Johna je stisnilo v grlu, da prvi hip ni mogel izdaviiti glasu, ko pa se je sprostil, je zagnal obunen krik, da bi prevpil robot motorja. Tisti hip je že tudi odjeknil strel in telegrafist se je zadet v glavo zvrnil s svojega stola.

Z jadrnico po ledu

Zima se bliža. Smučiči, sani, drsalke, pa še kaj podobnega bo po dolgem odmoru prišlo na dan. Poizkusite kaj novega, da bo bolj pestra zabava, n. pr. jadrnico na ledu. Z izdelavo ne boste imeli posebnih težav, ne bo vas mnogo stala, imeli pa boste mnogo prav prijetnega razvedrila. Da se izognete nepotrebnim izdatkom, odložite nabavo jader do zadnjega.

Najvažnejša sestavina te jadrnice je srednja deska. Biti mora 3 cm debela, 10 cm visoka in 150 cm dolga. Spredaj je zaokrožena, spodaj po drsalni povr-

šini pa pribijete železen trak, da bo boljše drselca. Zadaj pribijete majhno desko za sedež, nato pa pritrdite ravnotežnostni plošč, ki naj bo 5 cm širok in 65 cm dolg. Na koncih plošča pritrdite dve kratki sanovki. Biti morata dobro nabrušeni, da se zarežeta v led in preprečita vozilu, da bi ob močnem vetru zdrsnilo vstran. Najprimernejše pa je, da pribijete na oba konca plošča dva debelejša kosa lesa, na katera privijete dve stari drsalki.

Vislo ne sme biti daljše kakor 100 cm, jambor 150 do 175 cm in debeline

močnega metlinega toporišča. Merila seveda lahko poljubno izpremenite, le razmerje med njimi mora ostati enako. Tudi površino jadvovine smete povečati. Jambor pa naj vendar ne bo previsok, ker se jadrnica v takem primeru rada zvrne.

To je vse! Toda predno se boste poskusili v tej novi zabavi pa le prosite starše za dovoljenje, saj tudi ta drsalni sport ni brez nevarnosti.

Srenc Breda, dijakinja — Celje.

Jesen v gozdu

Listje rumeno odpada na tla,
veter prešerno se z listjem igra.
Po travnatih jasad lučke žarijo,
modri podleski med travo cvetijo.

Lovski rog po gozdu doni,
lovski pes se za srno podi.
Cvetje, zelenje od nas se poslavlja,
vse se na belo zimo pripravlja.

Ran — Bosilek:

Zlato jabolko

Cesar je privolil. Cesarska hči in mladenič sta stopila v kočijo in se odpeljala k zmagu.

Cesarjeva hči je sedela pod drevo. Mladenič je sklonil glavo in zaspal na hčerini obleki. Tedaj je stopil iz pečine zmag in se zagnal proti drevesu. Cesarjeva hči je zajokala. Solza ji je padla na mladeničevo lice. Mladenič je skočil, pograbil za nož in prebodel zmagu.

V tistem hipu je iz vseh vrelcev prišla voda

Tanja in Živa Feigel, dijakinji:

Piščanci

Čiv, čiv, čiv,
hitro nam odprite!
Živ, živ, živ,
zrnja natrosite.

Pozno, pozno,
danes ste vstali,
sončni vzhod
že zaspali.

Mamica pa šteje,
petelince, reve,
treba je skrbeti
za brezmesne dneve.

— Kaj že spet
mislite vi egoisti,
še pri nas
le na koristi?

Da bi se
okoristili, naužili,
vse, vse, vse,
bi uničili, pobili.

Sebe, sebe,
le poglejte,
roko na srce,
pa nam povejte:

Koliko od vas,
bi ljudi ostalo,
če vse nekoristno,
pri vas bi se odbralo?
Menda, menda, menda,
presneto malo!

Vsi ljudje v prestolnici so si oddahnilli. Cesar se je razveselil. Objel je mladeniča in rekel:

»Zahtevaj vse, kar želiš, mladenič! Rešil si moj narod. Povej, s čim naj te poplačam! Oženi se z mojo hčerko! In takoj ti dam polovico svojega cesarstva. Ko pa umrem, boš moj naslednik.«

»Hvala, častiti cesar! Naj bo veliko tvoje cesarstvo! Bog daj sreče tvoji lepi hčerki! Prosil bi te samo nekaj — da smem v svojo domovino...«

»Kje je tvoja domovina?«

»Na gornjem svetu.«

Car se je zamislil in rekel:

»Teško bomo našli nekoga, ki bi te odnesel gori. Toda počakaj. Poiskuj bom. Če najdem takega človeka, mu bom dal vse, kar treba.«

Minilo je nekaj časa, mladenič je nenehoma mislil na gornji svet. Nekoč je šel izven mesta, da bi se raztresel. Sedel je pod visoko drevo. Na drevesu je bilo orlovo gnezdo. Mladenič je zaspal. Naenkrat je pod njegovo glavo nekaj zažvižgalo in ga prebudilo. Pogledal je navzgor in kaj vidi: Po drevesu pleza triglava kača. Mladenič je pograbil nož, ubil kačo in spet legel spat. Ko se je prebudil, je videl, da mu dva velika orla delata senco.

»O, orla!« je rekel mladenič, »čemu sta razprostrla krila in mi delata senco?«

Orla sta odgovorila:

»Do smrti se ti ne bova mogla oddolžiti, mladenič! Rešil si najine orličke. Že tri leta ne moreva ohraniti mladičev pred triglavo kačo. Povej, s čim naj te poplačava!«

»Ponesita me na gornji svet!«

»Ponesla te bova, junak!« sta rekla orla, »toda mesec dni naju moraš hraniti s pitanimi kravami. Potlej pa napravi železno skrinjo z verigami. Napolni jo s hrano in mehomo vode. Ti boš sedel v skrinji. Verige si bova dela okoli vratu in te bova nosila. Ko bova rekla »aga«, nama boš dajal mesa. Ko bova zaklicala »pin«, nama boš dal vode. Tako te bova ponesla na gornji svet.«

(Konec)

(K. Špur — St. Atanasov).

Tiburcij:

Nekoč je živel ...

Nekoč je živel otrok, ki ni imel nikogar na vsem božjem svetu, ne staršev, ki bi ga ljubili. ne sovražnikov, ki bi ga sovražili. Dobri ljudje so skrbeli zanj, da je zrastel v krepkega pastirja. Svoj živ dan je pasel bele ovčice visoko pod skalnatimi vrhovi. Nič prav ni vedel, kaj je sreča in bogastvo, a tudi ne, kaj je nesreča in siromaštvo. Nič prav ni vedel, da je tako ostra meja med zadovoljnostjo in nezadovoljnostjo, kajti njegovo srce ni nikoli hrepelo po najmanjši stvari. Vse življenje ni imel nobene želje.

Mladenič je šel h cesarju in mu povedal, kaj sta sporočila orla.

Cesar je zapovedal, da mu pripravi jo vse, kar je bilo potrebno.

Čez mesec dni sta ga orla dvignila in poletela z njim navzgor. Toda zmanjkalo je mesa. Orla pa sta vpila »aga«. Mladenič si je odrezal meso s stopal in jima ga dajal.

Nazadnje so prišli do gornje zemlje.

»Pobratim,« sta rekla orla. »Vstani in pojdi domov!«

»Ne morem vstati,« je odvrnil mladenič. »Bolijo me noge.«

»Od česa?«

»Trgal sem vama meso z nog, ko je v skrinji zmanjkala hrana.«

»Čakaj!« sta rekla orla in odletela. Čez malo časa sta se vrnila. Orlica mu je dala čašo iz želodeca, polno vode. Mladenič si je z vodo poškopril noge in ozdravel. Skočil je iz skrinje in odšel domov. Brata sta se še vedno prepirala za najmlajšo deklico. Oba sta jo hotela zase.

Ko je deklica zagledala najmlajšega brata, je rekla:

»Kateri mi bo dal čarobno obleko, s tistim se bom poročila!«

Najmlajši brat se je spomnil prstana. Vzel ga je s prsta in ko ga je premestil na mezinca, že je bila čarobna obleka pred deklico.

Brata sta se prenehala prepirati. Najmlajša deklica se je omožila z najmlajšim bratom, ostali dve pa sta se poročili s starejšima bratoma. V enem dnevu so bile tri gostije. Devet dni so jedli, pili in se veselili.

Tako se je postaral.

Ko se mu je približala zadnja ura, je legel na zelen mah ter gledal skozi na pol odprte oči. Gledal je znane bele ovčice, ki so se pasle med skalami, in ves ta božji svet okrog njega. Tedaj se je nevidno prikradlo v njegovo srce nekaj novega, čisto nepoznanega. Bila je želja, ki ga je vsega prevzela. Vzdihsnil je:

»Da bi bil še enkrat otrok, še enkrat mlad ...«

In glej, kakor da je zrastel iz tal, je stal tisti hip ob njegovih nogah starec

čudodelnik z dolgo sivo brado. Izpregovoril je:

»Ljudje imajo v življenju mnogo želja, ki se jim res ne izpolnijo vse, a se vendar mnoge uresničijo. Ti pa nisi imel svoj živ dan nobene, le na zadnjo uro ti je srce zahrepenelo po mladosti. Ali bi bilo pravično, če bi se ti še ta edina ne izpolnila?«

Tako je dejal starec-čudodelnik, pogrnil je umirajočega pastirja s čarobnim prtom in ko se je ta pri priči pogrznil v globok sen. ga je odnesel.

Pastir se je prebudil v čudnem, zares prečudnem svetu, kjer ni bilo ne rojstva in ne smrti. Življenje je poznalo rast in upadanje kakor val sredi morja, le pretrgalo se ni nikoli.

Kako naj vam to povem?

Ljudje so rasli najprej tako, kakor rasemo mi. Od dne do dne so bili starejši, najprej otroci, nato odrasli in nazadnje starci. Toda ko so dosegli najvišjo starost, jih ni čakala smrt, temveč se jim je življenje vračalo nazaj prav po isti poti, kakor je napredovalo. Čas se jim je obrnil vsak dan so postajali mlajši. Onemogli starčki so se preminjali v krepke može, nato v zorne mladeniče, igrave otroke in nebogljena deteta, ki so nekega dne zopet krenila starosti naproti.

Povračalo se je eno in isto življenje kakor v začaranem krogu. Tako rase in gine mesec na nebu.

Kadar so hiteli ljudje proti starosti, kakor hitimo mi, jim je ostajala preteklost vsa živa v spominu, kakor ostaja nam, le bodočnost jim je bila s sedmimi pečati zapečatenjena. Kadar pa jim je življenje odtekalo nazaj v mladost, je svetil spomin v njih zavesti vse tja do ranega detinstva. Vedeli so vse, kar jih še čaka, pozabljali pa so sprti vsak dan, vsako uro in vsak hip življenja, kakor hitro so ga preživeli. Življenje od starosti sem je ugašalo v spominu, nanj je padala temna zavesa pozabljaja. Recimo, da je bil takle kopneči človek velik umetnik ali učenjak. Kolika škoda zanj! Od njegovega silnega duha in velike učenosti ni ostalo prav nič. Dete v plenicih ni pomnilo ničesar in je moralo začeti živeti znova.

In še to pomislite, da ni bilo nikjer niti trohice trpljenja. Bolezen je bila nepoznana, lahko je bilo živeti. Nihče ni zasajal drevja, oral in sejal, saj se je vse povračalo v večni rasti: iz ne-

znatne klice je zrastle mogočno drevo in iz mogočnega drevesa zopet neznačajna klica. Ljudje so samo obirali poljske sadeže in pazili, da ni nihče izril iz zemlje najmanjše koreninice, ne ubil najneznačajnejše živalice, ker bi ta za vselej zmanjkala v stvarstvu in bi bil to greh, ki ga ne bi bilo mogoče več zbrisati.

Kaj naj bi vam še povedal?

Morda to, da je bilo takšno življenje brez presenečenj, zato enolično in nezanimivo. Ko se je starec pomlajal, je itak videl vse do mladosti, kaj ga še čaka in kaj se ima zgoditi. Vse to je lahko razodel tudi mladini, ki je rasla v obratno smer, proti starosti in ji je bila bodočnost neznanja. Da bi ta mladina vendarle doživela tudi kakšno presenečenje in bi ji bilo življenje kratkočasnejše, so ustanovili zanj posebno šolo nevednosti. Obiskovali so jo vsi otroci, da bi ostali čim bolj nevedni. Tu so se igrali sami zase, učitelji pa so pazili, da jih prav gotovo nič ne nauče in jih tudi niso pustili med odrasle, od katerih bi zvedeli lahko kaj takega, kar bi jih že naprej pripravilo za jutrajšni dan.

Poglejte, v takemle svetu se je znašel naš umirajoči pastir. Seveda ni umrl, ampak so se mu začele vračati moči, od dne do dne je postajal mlajši. Postal je čisto mlad, otrok, potem zopet star in zapet mlad. Sedemkrat je živel od detinstva do sive starosti in prav tolikrat od sive starosti do detinstva. Ker ni bil iz tega prečudnega sveta, mu je ostal spomin v obeh smereh življenja, zapomnil si je bil vsak hip in vedel za vse, kar se je in kar se bo zgodilo.

Mari mislite, da se človek ne naveliča vedno ene in iste poti, če mora brez konca in kraja postopati sem in tja po njej, da pozna že vsak kamen na njej in vsako najtanjšo bilko ob njej? Tudi naš pastir se je naveličal življenja, ki je bilo podobno takšnemu tavanju sem in tja po poti. Ko je preživljal že osmo mladost, je ležal nekoč na mehki travi. Gledal je bele oblake na nebu in razmišljal:

»Pred davnim, davnim časom se je porodila v mojem srcu želja, edina v življenju. Mar bi ne bilo bolje, da se ni porodila? Ostal bi bil na prvem svetu in v miru umrl.«

Komaj je izgovoril, že je stal ob nje-

govih nogah starec-čudodelnik z dolgo sivo brado. Dejal je:

»Čul sem, kako je govorilo tvoje srce. Odreklo se je edini želji, ki jo je imelo некоč. Ali bi bilo prav, če ne bi bilo uslišano?«

Tako je govoril starec-čudodelnik, pokrtil pastirja s čarobnim prtom, da je pri tisti priči zaspal nato ga odnesel nazaj na naš svet.

In kaj se je tu zgodilo z njim?

Nič prav vam ne vem povedati. Če je živel tu še poslednjič do pozne sta-

rosti, se mu je utegnilo pripetiti marsikaj. Morda je razlagal ljudem, kod in kako je živel, pa so ga spoznali za norca ter ga vtaknili v blaznico. Ker je videl naprej, kar se ima zgoditi, je morda napovedal kaj takega, kar se je pozneje res zgodilo, pa so ga zato dvignili na oltar kot preroka. Če pa je bil pameten, se je tudi na našem svetu dolgočasil kakor na onem, pustil je ljudi na miru in jim ni niti pripovedoval svoje storije.

Marijana Zeljeznova-Kokalj:

Velikan Nočan in Marjetica

O polnoči je ukradel velikan Nočan deklico Marjetico in jo skrnil v svoje kraljestvo noči.

Marjetica se je zbudila, poklicala mamico in jo vprašala: »Mamica, zakaj se danes tako dolgo ne zdani.«

»Pozabi na mamico,« se je oglasil velikan Nočan z glasom, podobnem pasjem lajanju. »Pri meni si, moja si in meni boš stregla z ljubeznijo človeka,« je dodal nežno velikan.

Marjetica je zajokala.

»Jok ti ne bo pomagal,« je dejal trdo velikan. »Obriši solze!« ji je zapovedal.

Marjetica je vzdihnila in ubogala. Na tleh so zableščali demanti, njene solze in razsvetlili noč. Zagledala je velikana Nočana. Hudo se ga je prestrašila, on se ji je pa nasmehnil: »Dobro ti bo pri meni. Kar si boš poželega, boš imela, le mame ne.«

»Mamica!« je vzkliknila in zdrknil ji je dijamant z njenega lica.

Velikan Nočan jo je vzel na roke in vprašal:

»Ej- Marjetica ti mlada,

ali me imaš kaj rada.«

Marjetica je odkimala.

»Poglej, torte, piškote, čokolado, bonbončke! Vse to je zate!«

Marjetica je vzdihnila.

»Ne bodi žalostna! Pri meni je lepo. Pri meni ni bolečin ne smrti. Žalost ti bom pa pregnal!« Zažvižgal je.

Iz teme so se prisvetili zlati ptički in zapeli tako lepo kakor orglje v cerkvi.

Marjetica jih je zamaknjeno poslušala in mislila na mamico. Išče jo, kliče jo in joče za njo.

Ne ptički ne zlato sadje ne slaščice

ne velikanova ljubezen ji niso mogli iztrgati žalosti iz srca

Marjetica ni vedela, koliko časa je že pri velikanu Nočanu. Samo noč jo je obdajala.

Velikan je bil dober z njo in vedno in vedno jo je povpraševal:

»Ej, Marjetica ti mlada,

ali me imaš kaj rada!«

Odgovarjala mu je: »Imam te že rada, ker si dober z menoj. Nimam te pa tako rada kakor svojo mamico. Udova je, očetov grob ima, za mojega pa ne ve.«

Velikan Nočan pa ni bil zadovoljen.

»Bolj me moraš imeti rada!«

»Če pa ne znam!«

»Naučil te bom,« je odvrnil in bil še bolj dober z njo.

Marjetica se je navadila teme. Nikoli ni spala, v kraljestvu noči tudi ni spanja.

Začutila je v sebi praznično razpoloženje. Zazdela se ji je, da sliši zvonove.

»Mamica,« je šepnila.

Ozek sončni pramen je pokukal skozi temo. Širil se je in jasneje in jasneje je razločevala brnjenje zvonov.

»Mamica!« je vzkliknila.

Skala se je presekala neslišno, sonce se je vsulo v kraljestvo noči in vsa obstajana je stala pred njo mamica.

Za njo so se gnetli kmetje z gorjaci, vilami in motikami.

Mamica je objela Marjetico, kmetje pa so planili na velikana Nočana.

»Stojte, ne storite mu zlega!« je zapila Marjetica. »Dober je bil z menoj!«

Kmetje so obstali.

Velikan Nočan pa je privikrat zajokal od sreče:

»Vidim zdaj, Marjetica ti mlada, da imaš me res ti rada!

solnčni žarki — zame so le žarki smrti —

si rešila me pogina, smrtile!

Bom hvaležen ti vse čase, kaj želiš si srčno zase?»

Marjetica pa je odgovorila: »Nič, saj imam zdaj svojo mamico. Spremeni nam naše skale v cvetna polja, da nam ne bo manjkalo kruha.«

»Bodi zemlja vaša mati! In ne le na površju, tudi v notranjosti. Glejte premog, grel vas bo pozimi.«

Marjetica se je poslovila, poslovlila se je tudi mamica in za njo tudi kmetje.

Velikan Nočan je zri za njimi. Jokal je. Vsečloveška ljubezen ga je osrečila.

Nihče ga ni več videl

Kamnita dolina je dobila ime Cvetni dol... Kruha, cvetja in prenoga ni manjkalo nikoli tem dolincem.

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Zgodbica o steklenici z mlekom. Mlademu kolesarju pade steklenica z mlekom na cesto iz nahrbtnika, steklenica se razbije, mleko se pa vlije po cesti. A on tega ne opazi in se pelje dalje. Mali šolarček pride mimo in se smeje, ko vidi razbito steklenico in razlito mleko. Ko pa pride deklica, žalostno vzdihne: »O kakšna škoda za dobri mlekec!«

Majda Jerman, dij.

I. razr. gimn., Ljubljana.

Dragi stric Matic! Jaz sem se ožunačila, da se prva oglašim iz naše vasi. Rada čitam »Mladó Jutro«. Naj Ti povem povest, ki je žalostna, ampak resnična.

Bil je zidarski delavec, vzel je steklenico bele kave za malico in šel na delo. Začel je padati dež. Kaj zdaj? Delati ne more, pa je šel v gostilno čakati boljšega vremena. Postavi malico na klop in glej, punf, in steklenica je na tleh, vsa razbita, in cela mlaka kave. Gostilničarki se je revež smilil, pa mu je dala dober čaj.

Te lepo pozdravlja s sokolskim pozdravom »Zdravo«!

Perhaj Lojzka,

uč. II. razr. osn. šole v Sp. Gorjah pri Bledu

Dragi stric Matic! Tudi jaz se oglašam v Tvojem novem natečaju. Pravljica o razbiti steklenici je takšna:

Dragi stric Matic! Na svetu imam najrajši resnico. — Zdravo, stric Matic! — Te pozdravlja

Vrslak Vera, dij.

Novo mesto, Prešernova 10.

Nekoč je živela mati, ki je imela sina Tončka. Nekega dne je zbolela. Tonček je ves žalosten posedal ob materini postelji. Nekega dne se ji zdravje poslabša. Ves žalosten se napoti z zadnjimi dinarji k zdravniku po zdravlilo. Ker pa je bilo daleč, je šel s kolesom. Ves srečen, da bo mati ozdravela, se je vračal domov. Ali sreča je opoteča. Sredi pota mu steklenica pade iz nahrbtnika na trda tla in se razbije. Tonček se je žalosten vrnil domov in povedal materi, kaj se je pripetilo. Mimo razbite steklenice pride sosedov Mihec in se škodoželjno nasmeji. Tudi Terezka je šla mimo. Zasmili se ji Tonček in bolna mati, a jima ne ve pomagati. — Te lepo pozdravlja s sokolskim pozdravom »Zdravo«

Stramič Marija

dij. drž. mešč. šole v Žalcu

Kaj imam najrajši? Najrajši imam prosto naravo. Kadar sem prost, se vedno mudim v naravi. Spomladi: Drevje prične poganjati. Po drevju se pretaka sok, ki je za nas otroke zelo uporaben. Lepe palice se dajo lepo omajati in mi si izrezujemo piščali. Nabiramo tudi lepe pomladne cvetlice. Poleti: Zelenje je najbolj bujno in mi smo tedaj najbolj srečni. Postavljamo si šotore iz vej, iz palic pa delamo loke. Včasih uprizarjamo boje. Jeseni: Narava se poslavlja. Listje rumeni, kostanj zori. V šoli rišemo lepe rdeče liste, doma pa nabiramo kostanj, ki nam gre zvečer zelo v slast. Zima: Tu je pa posebno veselje. Po gozdu gradimo smučišča in sankališča. Tudi po ledu smo se včasih drsali, toda sedaj se bo treba odpovedati tej zabavi, ker so čevlji dragi. Na dvorišču si gradimo trdnjave, izza katerih se potem kepamo. Vseko trdnjavo pa varuje močan sneženj mož. Tako se radujemo zime, dokler ne prežene tega veselja toplo pomladno sonce.

Punčoh Janez, učenec osnovne šole v Šiški, Ljubljana VII.

Dragi stric Matic! Šolarček se pelje s kolesom v šolo. V nahrbtniku ima poleg knjig in zvezkov tudi kos kruha in steklenico mleka. A nesreča nikoli ne počiva in steklenica pade iz nahrbtnika. Mimo razbite steklenice pride poreden šolarček in se škodoželjno smeje. Kmalu pa pride mimo razbite steklenice tudi deklica, ki se ji zdi škoda razlitega mleka in se ji smili deček, ki se mu je zgodila nesreča.

Nerat Tatjana, uč. 2. razr., Ljubljana VII.

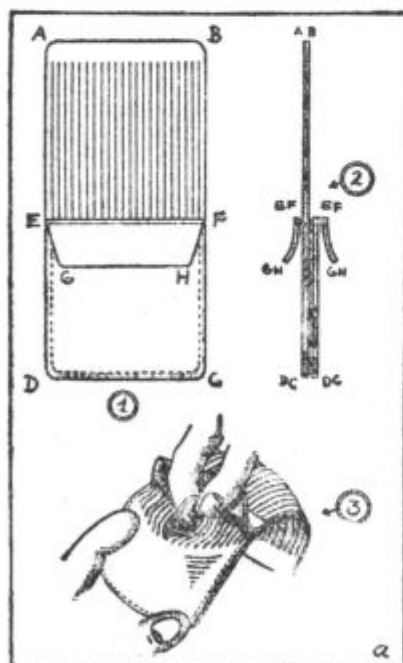
Dragi stric Matko! Nekemu učencu, vozečemu se na hoiesu v šolo, se zgodi nesreča. Iz nahrbtnika mu pade steklenica s kavo. Mimo pride njegov sošolec, ki je poroden in škodoželjen. Smeje se tej nesreči na ves glas in še malo ne pomisli, da bo moral zdaj deček ostati brez kave. Kmalu pride po isti poti učenka, ki je po srcu dobra. Deček se ji smili in žalostno gleda na razlito kavo. Silke, ki si jih objavil v »Mladem Jutru«, nam kažejo razliko med dobrimi in porednimi otroci. Lepo Te pozdravlja

Sonja Šure, uč. VI. razr. Velenje, Drž. rudnik.

Dragi stric Matko! V novem natečaju vprašam, kaj imam na vsem svetu najrajši. Odkrito Ti povem, da imam najrajši knjige. Zelo rad berem povesti, romane, detektivske povesti, kjer vešči detektivi zasledujejo zločince. Rad pa berem tudi potopise. Vsako nedeljo popoldne berem. Ko sem bil še majhen, sem rad poslušal mamico, kadar mi je pripovedovala pravljice pripovedke in bajke. Ko sem se pa naučil brati, pa rad berem knjige in so mi najljubše tovarišice. S sokoiskim pozdravom »Zdravo« ostajam Tvoj

Prešern Jožef, dijak III. razr. mešč. šole, Poljčane 88.

Denarnica

Denarnico, kakršno vam kaže slika, izdelate iz usnjenih odpadkov skoraj igraje; najzanimivejše pri njej pa je, da je tako kmalu ne bo mogli odpreti.

kdorkoli jo bo imel v rokah. Če ne bo poznal posebnega prijema, se mu nedvomno ne bo posrečilo. Približna mera so razvidna z risbe št. 1, treba jih je le primerno povečati. Potrebujete pa štiri kose usnja; enega za ABCD, drugega za CDEF; nato pa še dva kosa po meri EFGH. Najdaljšega razrežete z ostrim nožem v tenke trakove, pri čemer začnete 2 cm pod zgornjim robom in končate 1 cm pod premico EF (glej risbo št. 1).

Kose usnja položite drugega vrh drugega, kakor vidite na risbi št. 2, ki kaže denarnico v prerezu. Dele pravilno sešijete. Prostor za denar nastane pri tem tako, da gre šiv ob premicah EDCF. Sedaj pa je treba napraviti še skrivno zapiralo ali odpiralo, če raje tako imenujete zarezo. Pri tem pritrpite obe pokrivali tako, da šivate od E do F. Pri šivanju pa morate paziti, da padejo šivi med tanke trakove. Te torej ne smete prišiti. Šiv mora biti zelo močan, ker se drugače rad strga. Sedaj pa poskusite sami najprej. Primitve močno prednje pokrivalo in potegnite mošjno. Trakovi bodo zdrsnili med šivi in se ulegli na drugo stran zaklopca, kjer lahko potem, ko jih razmaknete, pridete v mošjno. (Glej risbo št. 3.)

Listnic? uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številčk so pravilno rešili: Milena Comino, učenka II. razr. na Igu pri Ljubljani; Edvard Laznik, uč. III. razr. višje osnovne šole v Ljuboju; Breda Zupančič, uč. V. razr. v Rajhenburgu; Pavla Pernuševa, dijakinja v Prevaljah; Marta Jošar, uč. IV. razr. v Lucovi (Prekmurje); Jože Rancinger, uč. IV. razr. v Petrovčah; Franci Reitar, uč. V. razr. v Črni pri Prevaljah.

★

Ka-Ma. Vse bi še šlo: misel je lepa, dovolj jezikovnih sredstev imaš, da lepo izraziš razpoloženje — toda obliki nisi kos! Kakor povsod, je treba tudi tu mnogo vaje!

★

S. A., dijakinja. Pusti pesnikovanje in piši samo v prozi! Pravljico o črni roži objavim v eni izmed prihodnjih številčk. Piši razločno, po možnosti na stroj, da prihraniš stavcu mučno delo. Proza je prav dobra, pesmicam pa se vse preveč pozna, da so prisiljene. Mora se rimati, naj se hoče ali ne, in tako nastane skrupalce, ki ni za nikamor. Tudi ni nikjer zapisano, da bi morala biti vsaka pesem žalostna. Pa kaj ti toliko pišarim: vzemi si k srcu prvi stavek, in vse bo v redu!